

C r i t i c s - P o i n t

Ἑλλιπὴς ἀπολογισμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ
μουσικοῦ 2019: πὸ ἔφυγε μὲ τὸ
Θ ἄ ν ο Μ ι κ ρ ο ῦ τ σ ι κ ο ...

33/2019.

τοῦ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ

ΛΟΓΟΙ ΟΛΩΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ τῆς βουλήσεώς μου, πὸ τελικῶς ἀποδείχθηκαν ψυχωφελέστατοι γιὰ τὴν καταταλαιπωρημένη ἀπὸ 6 δεκαετίες ἀτεγκτα ψυχοβόρας κριτικῆς ρουτίνας ἀφεντιά μου, μὲ κράτησαν γιὰ κάμποσο μακριὰ ἀπὸ τοὺς χώρους τοῦ μουσικοῦ μας ἀπογίγνεσθαι. Ἐτσι ὁ παρὼν ἀπολογισμὸς τοῦ μουσικοῦ 2019, ἐκ τῶν πραγμάτων χαρακτηρίζεται ΕΛΛΙΠΗΣ. Ὅμως μεταξὺ ἄλλων εὐεργετημάτων, οἱ ἀπουσίες μου ἐνδυνάμωσαν:

1) τὴν παλαιγενέστατη πεποίθησή μου τὸ ὅτι τὸ προκύψαν ἐκ τῆς Ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου (20 Ὀκτ. 1827) κρατικὸ μὶορφωμα, κατοικημένο κατὰ 90% ἀπὸ ραγιαδες πὸ οἱ κατὰ καιροὺς «προστάτιδες» (...«τὸ γονιό σας», θὰ ἔλεγεν ὁ Μπόστ) δυνάμεις τους μετέρχονται σατανικότατες ψυχοτεχνικὲς γιὰ νὰ παραμείνουν ὡς ἔχουν (Χατζηαβάτηδες τοῦ κερατᾶ), ἄλλο λόγο ὑπέρξεως δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἐμποδίσει τὴν ἔξοδο τῆς αἰώνιας Ρωσίας, (τσαρικῆς, Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, Ρωσικῆς Ὀμοσπονδίας κ.ο.κ.) στὸ Αἰγαῖο καὶ στὴ Μεσόγειο. καὶ

2) τὴ βεβαιότητα ὅτι στὴν πνευματικὴ ἀποβλάκωση τῶν ἰθαγενῶν τοῦ Ἄπω Βαλκανικοῦ Νότου συμβάλλει καθοριστικὰ ἢ σκοπίμως καὶ κακοβούλως ἀθεσμοθέτητη μουσικὴ μας. Ἐρμαιο πανίσχυρου ντόπιου καρακατεστημένου πὸ ἀνατροφοδοτεῖ τὶς ἀνεξάντλητες μπαταρίες του, ἀπληστα βυζαίνοντας ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἀπὸ ξένους ἠλεκτροδότες

(«πρίζες»): διὰ τῶν ὁποίων οἱ κάτοχοί τους ἐπιβάλλουν τὴ δική τους πολιτική καὶ πολιτιστική πολιτική στοὺς Χατζηαβάτηδες...

Ἔτσι, λυπήθηκα κατάκαρδα (ὅμως οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι) πού ἔχασα ἐκδηλώσεις κατακυρωμένα ἀνεκτίμητες, ὅπως ὀλόκληρο τὸ φεστιβάλ Ἑλληνικῆς Μουσικῆς Γιορτῆς, ἀφιερωμένο στὴν πανταχόθεν βαλλόμενη Ἑντεχνη Ἑλληνικὴ Μουσικὴ πού μὲ μύρια βάσανα διοργανώνουν συχνὰ στὰ πέρατα τῆς Ἀττικῆς ἢ ὀρχήστρα Φιλαρμόνια καὶ ὁ ἐμπνευστὴς τῆς ἀνεκτίμητος Βύρων Φιδετζῆς, ἀρκετές ὑποσχετικότερες ἐκδηλώσεις τοῦ Φεστιβάλ Ἀθηνῶν (στὸ ὁποῖο ἔρριξε, δικαίως, μαύρη πέτρα πίσω του ὁ μοναδικὸς σκηνοθέτης Βαγγέλῃς Θεοδώροπουλος) καθὼς καὶ ὑποσχετικότερες διδασκαλίες τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς, ὅπως ὁ Ντόν Κάρλος τοῦ Βέρντι (μεγάλῃ αἴθουσα) καὶ ἀρκετές, πάντοτε νέες, προτάσεις τῆς Ἑναλλακτικῆς Σκηνῆς: ἀπὸ τὴν ὁποία βγαίνουμε κατὰ κανόνα ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴ μουσικὴ καὶ σκηνικὴ διδασκαλία, παρὰ τὶς περιστασιακὰς ἐνστάσεις μας γιὰ τὶς προτεινόμενες νέες δημιουργίες.

* * *

ΚΑΙ ΑΦΟΥ Ο ΛΟΓΟΣ περί Λυρικῆς: Δρόσισαν τὴν ψυχούλα μας οἱ δύο ὠραιότερες διδασκαλίες (στὴ μεγάλην αἴθουσα) τοῦ Σιμόνε Μποκκινέγκρα τοῦ Βέρντι, σὲ σκηνοθεσία Ἑλιγιὰ Μοσίνσκυ [Elijah Moshinsky], τελευταῖο δεκαήμερο Ἰαν. 2019, καὶ ἡ ἀρχετυπικὴ, θὰ λέγαμε, τῶν μοτσάρτειων Γάμων τοῦ Φίγκαρα, ἀπὸ τὸν ἰδιοφυῆ Ἀλέξανδρο Εὐκλείδη, πού ἀνέλυσε μὲ κρυσταλλικὴ καθαρότητα τὶς... περιπεπλεγμένες περιπλοκὰς τοῦ λιμπρέττου τοῦ Lorenzo da Ponte . Ἀλλὰ τὸ λυρικὸ 2019 τελείωσε γιὰ μᾶς στὴν Κέρκυρα, μὲ τὴν ὀπερέττα τοῦ ὡς σήμερα ἀγνώστου Κερκυραίου Αἰγυπτιώτου Ἀλέξανδρου Γκρέκ (1876-1959) Μυριέλλα πού ἀνέβασε ἡ μοναδικὴ Παλαιὰ Φιλαρμονικὴ, ἀποκαλύψασα ἕναν ἀκόμη Ἑπτανήσιο δημιουργὸ μείζονος διαμετρήματος. Ἄ, ἐπίσης σημαντικότερο: κάποιον πρωῖ πού δὲν αἰσθανόμουν πολὺ καλά, τηλεφώνημα Βύρωνος Φιδετζῆ, μὲ καλοῦσε τὸ ἴδιο βράδυ στὸν Ἄλιμο, στὴν παρουσίαση ὀλόκληρης τῆς ὀπερας τοῦ Παύλου Καρρέρ (1829-1896) Μαρία Ἀντωνιέττα ! Φυσικὰ ἀδυνατοῦσα νὰ δεχθῶ πρόσκληση πού, ὅπως ἔμαθα, ἄλλοι συνάδελφοι εἶχαν λάβει ἀπὸ 3ημέρου. Ὅμως ego ti absolvo, ἔσαι προσφιλέστατε Βύρων: ἔχεις τόσα προσφέρει στὴν

Ἔντεχνη Ἑλληνική Μουσική, ὥστε θὰ ἦμουν μικρόψυχος ἂν στὸ κρατοῦσα... Τὸ ἀναφέρω ἀπκλειστικῶς ὡς ἓνα ἀκόμη σημαντικό ἔλλειμμα τοῦ ἀπολογισμοῦ.

Τὸ πόρρω σημαντικότερο (καθ' ὃ ἐντελῶς ἀσυνήθιστο γιὰ τὸ Ἑλλαδιστάν..) γεγονός τῆς χρονιάς ἦσαν οἱ ἀπανωτὲς καὶ ἀναρίθμητες ἐκδηλώσεις τοῦ λεγομένου Ἔτους Σκαλκώτα (Νίκος Σκαλκώτας. 1904-1949), μὲ ἀφορμὴ τὴν 70ῆ ἐπέτειο τῆς ἐκδημίας του. Ἰδίως τὸ τελευταῖο τρίμηνο τοῦ 2019 δόθηκαν τόσες πολλές ἐκδηλώσεις μὲ ἔργα του, ὅσες δὲ δόθηκαν ἴσως ὀλόκληρη τῆ μεσολαβήσασα 70ετία. Καὶ γιὰ νὰ κυριολεκτοῦμε ἀνευ εὐπρεπείας (οὐδέποτε ὑπῆρξα εὐπρεπῆς ἡγουν μ...), θυμηθῆκαμε τὴν σοφὴ ρῆση: εἶπανε στὴ γριά νὰ χ... κι' ἐκείνη ξεκωλιάστηκε... Οἱ ἐκδηλώσεις ἦταν τόσο πολλές καὶ χρονικὰ στριμωγμένες ὥστε ἦταν ἀδύνατον νὰ τὶς παρακολουθήσει ἓνας μουσικοκριτικός καὶ νὰ τὶς κρίνει ὅπως ἄρμοζε στὸ διαμέτρημα τοῦ συνθέτου. Ποῦ λογαριάζουν ὅμως οἱ συνηθέστατα ἄμουσοι ἐν Ἑλλάδι, διοργανωτὲς μουσικῶν ἐκδηλώσεων, ποῦ νὰ ἀντιληφθεῖ ἢ ἔστιν ὅτε δύσσομος ἐνδοκρανιακὴ φαϊά τους οὐσία, ὅτι ἓνας ἀξιοπρεπῆς σχολιασμὸς μιᾶς δίωρης ἐκδηλώσεως μὲ νέα ἔργα ἀξιώσεων, ἀπαιτεῖ + 4-6 ὥρες συγγραφικῆς ἐργασίας; Τοὺς κριτικούς θυμοῦνται καὶ κατακεραυνώνουν, ὅταν δειλὰ διατυπώνουν ἐνστάσεις.... Ἔτσι, μεταξύ ἄλλων, μόνον ἀπὸ τὴν ΚΟΑ καὶ τὴ Φιλαρμόνια πρωτακούστηκαν τὸ *Κοντσέρτο* γιὰ κοντραμπάσο, τὸ *Κοντσερτίνο* γιὰ δύο πιάνο καὶ 4 ἀπὸ τὰ 6 ἐν ὅλῳ μέρη τῆς γιγαντιαίας *Συμφωνικῆς Σουΐτας* ἄρ. 2 γιὰ ὄρχηστρα (εἶχαμε ἀκούσει πρὸ 60ετίας καὶ βάλε, τὸ 25λεπτης διάρκειας *Largo sinfonico*) καὶ ἄφθονα ἔργα μουσικῆς δωματίου, ἀπὸ τὸ Κουαρτέτο Ἐγχόρδων τῆς ΚΟΑ. Ἀπομένει στὸ μουσικολόγο καὶ συνθέτη Κωστῆ Δεμερτζῆ, τέλεια ἐνορχηστρώσαντα πρὸ ἐτῶν τὸ *Κοντσέρτο* γιὰ δυὸ βιολιά καὶ πιάνο τοῦ Σκαλκώτα, νὰ ἐνορχηστρώσει τὸ 6ο μέρος τῆς *Συμφωνικῆς Σουΐτας* ἄρ. 2. πού τὴν ὀλοκλήρωση τῆς ἐνορχηστρώσεώς του διάκοψε ὁ τραγικὰ πρῶϊμος θάνατος τοῦ συνθέτου. Γιὰ νὰ ἀκούσουμε πιά ὀλόκληρο τὸ γιγαντιαῖο ἔργο, πρὶν ἔρθει καὶ ἡ δική μας ἢ σειρά...

Καὶ ἀφοῦ βρισκόμαστε στὸ χῶρο τῆς λεγομένης «καθαρῆς» μουσικῆς, ἀνεξίτηλη ἔμεινε στὴ μνήμη μας ἡ πρώτη δίχως τὸ δημιουργό του, ἀείμνηστο Θόδωρο Ἀντωνίου (1935-2018), ἐμφάνιση τοῦ πολῦτιμου Ἑλληνικοῦ Συγκροτήματος Σύγχρονης Μουσικῆς (ἰδρ. 1967), μὲ

ἀρχιμουσικὸν τὸν Ἰάκωβο Κονιτόπουλο, χάρις σὲ ἓνα μόνον ἔργο τῆς Σοφίας Γκουμπαϊντούλινα: Δὲν μπορῶ νὰ φανταστῶ τίποτε ἄλλο ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀναδημοσίευση τῶν ἐντυπώσεών μου.

* * *

«ΟΜΩΣ ΜΟΥΣΙΚΟ ΘΑΥΜΑ ΘΑΥΜΑΤΩΝ, οὐρανόθεν Ἀποκάλυψη, τὸ ἔργο τῆς τρισμέγιστης Τατάρας ΓΚΟΥΜΠΑΪΝΤΟΥΛΙΝΑ, ΣΟΦΙΑ ΑΣΓΚΑΤΟΒΝΑ [ρωσ. Софiя Асгáтовна Губаiдýлина, γ. 1931) *In Croce* [ἰταλ. Ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ], γιὰ βιολοντσέλο καὶ μπαγιάν (1992), ποὺ ἀπέδωσαν σὲ συμπαρασύρουσα πνευματικὴ μεταρσίωση, ἀντιστοίχως οἱ Κώστας Θεός καὶ Παναγιώτης Ἀνδρέογλου. Πρὶν καλὰ-καλὰ συνειδητοποιήσεις πόσο διακριτὸς εἶναι ὁ ρόλος τῶν δύο ὀργάνων, ἔχεις ἤδη περάσει σὲ ἄλλο Γαλαξία, ὅπου ὁ χρόνος, εἶναι κάτι ἀπείρως σημαντικότερο ἀπὸ μουσικὴ συντεταγμένη: ΣΥΜΠΑΝΤΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ, ὅπως μόνον ἓνας Ἄλμπερτ Αἰνστάϊν ἢ ἓνας Στῆβεν Χῶκινγκ μποροῦσαν νὰ συλλάβουν. Ἀδύνατον νὰ παρακολουθήσεις «ἐγκεφαλικά» τὸ ὅποιο προεικαζόμενο «μεγαλοφυῶς ἀσύνηθες» στὴν ἀλληλουχία φθόγγων, συνηγήσεων καὶ τέμπι. Ἄκουσμα ἀνεξήγητης μαγείας, λειτουργοῦσε σὰν οἶονεὶ ὑπερδιαστημόπλοιο ποὺ σὲ μετέφερε σὲ ἄλλους Γαλαξίες πρωτόγνωρης μουσικῆς καὶ ψυχοπνευματικῆς εὐαισθητοποιήσεως. Ὅλη ἡ ἐμπειρία κορυφώθηκε ἀνεπαισθήτως σὲ μιὰ ὀπτασία δαντικῆς Κολάσεως, πρὶν συνεχίσει τὴν «ἡρεμότερη» καὶ ἀτέρμονα πορεία τῆς πρὸς ἄγνωστες, ὑπερκόσμιες ἐσχατιές. Θυμήθηκα τὰ ἐφάμιλλα τῶν Παθῶν τοῦ Μπάχ ἢ τοῦ μοτσάρτειου *Ρέκβιεμ*, Πάθη κατὰ Ἰωάννην τῆς, (διάρκεια: 92' 50'') ποὺ τὸ β' δεκαήμερο τοῦ Ἀπριλίου 2011, μὲ συγκλόνισαν στὴν αἴθουσα Ντιμίτρι Σοστακόβιτς τῆς Φιλαρμονικῆς Ἀγ. Πετροπόλεως, Ταπεινὰ προσκυνῶ στὴν Σοφία Ἀσγκάτοβνα Γκουμπαϊντούλινα, μιὰ ἀπὸ τίς γιγάντιες μορφές τῆς μουσικῆς ὄλων τῶν ἐποχῶν. Χαλάλι μπόλικα βάσανά μου μιᾶς ζωῆς, μπροστὰ στὴν ἀποκάλυψη τοῦ μουσικοῦ τῆς μεγαλείου. (ΜΜΑ, αἰθ. Δημήτρης Μητρόπουλος).

* * *

ΖΟΦΕΡΑ, ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΤΟ 2018, πού μᾶς πῆρε τὸ ΘΟΔΩΡΟ ΑΝΤΩΝΙΟΥ (1935-2018), ἔκλεισε καὶ τὸ 2019 στερώντας μας ἀπὸ τὸ ΘΑΝΟ ΜΙΚΡΟΥΤΣΙΚΟ (1947-2019) μέγιστη, στὸ σύνολό της προσωπικότητα, διαμετρικὰ διαφορετικὴ τοῦ Ἀντωνίου. Τώρα μόνο (ἀλλοίμονο, πολὺ ἀργά) μπορῶ νὰ εἰπῶ ἀπλᾶ πόσο τὸν ἀγαποῦσα, πόσο θὰ ἤθελα νὰ τὸν ἔχω πλησιάσει περισσότερο, πράγμα σχεδὸν ἀνέφικτο ἀφοῦ πάντα τὸν διεκδικοῦσαν πάμπολλοι. Τὸν ἀγαποῦσα ἴσως ἐπειδὴ ἐκεῖνος, καίτοι κοινωνικότατος (στοὺς ἀντίποδες τῆς πεισματικῆς μου φυγοκοσμίας), ἦταν καὶ ἔμεινε ὡς τέλος πάναγνος καὶ καθαρὸς δίχως τὴ δικὸ μου ροβινσωνισμό καὶ ἀτεγκτὴ ρυπαραπόρριψη. Παράξενο πράγμα, τὸν κατάλαβα καὶ τὸν πόνεσα καλλίτερα, ὅταν εἶδα μιὰ ἀπὸ τίς ἀπειρες φωτογραφίας του πού δημοσιεύθηκαν μετὰ τὴ ἐκδημία του: ἓνα τρίχρονο ἀγοράκι μὲ τοὺς γονιούς του, Καθαρὴ Δευτέρα θαρρῶ, στὴν Πάτρα. Μὲ τέτοιες γονεῖς, βγαίνεις Θᾶνος... Τὸν ἀγαποῦσα ἀκόμη ἐπειδὴ κινήθηκε μὲ τὴν αὐτὴν εὐστροφία τόσο στὴ σοβαρὴ ὅσο καὶ στὴν εὐρύτερης καταναλώσεως μουσικῆς. Δίχως ποτὲ νὰ διανοηθεῖ κἂν νὰ τίς ἀνακατέψει μὲ ἀηδεῖς λαϊκισμούς, δίχως ποτὲ ἐκπτώσεις ποιότητος μῆτε στὸ ἓνα εἶδος, μῆτε στὸ ἄλλο. Τὸν ἀγαποῦσα ὄχι μόνον γιὰ τὴν πρώτη, πραγματικὰ ἀλησμόνητη διδασκαλία του τῆς ὄπερας Ἐλένη σὲ λιμπρέτο τοῦ μεγαροκτίτορα Χρήστου Δ. Λαμπράκη. ἀλλὰ καὶ γιὰ τὰ μετὰ τὴ δεύτερη, πού χαντάκωσε τὸ ἔργο, ὅταν δὲ δίστασε νὰ διακόψει κάθε σχέση μὲ τὸν αὐτόκλητο προστάτη τῶν Μουσῶν, πού ὀλοζωῆς τελικὰ μέσα ἀπὸ τὴν τόσο ἀμφιλεγόμενη σὲ πλείστους τομεῖς πολιτεία του, ἀναζητοῦσε μιὰ ταυτότητα πού προφανῶς δὲν τοῦ δόθηκε ποτέ.

Τὰ μέγιστα ἐπιτεύγματά του ὄχι ἀπλῶς ὡς διοργανωτοῦ, ἀλλ' αὐτόχρονα ὡς ὀραματιστοῦ συνόλων μουσικῶν ἐκδηλώσεων, τὰ πραγματοποίησε κυρίως ὡς καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς τοῦ Μουσικοῦ Φεστιβάλ Πατρῶν (1986-90), ὅπου πάντοτε μὲ καλοῦσεν ὡς κριτικὸ, καὶ ὡς ὑπεύθυνος τῆς ἐνότητος ἐκδηλώσεων *Τὸ Μουσικὸ Ἀναλόγιο* στὸ Μέγαρο (1991-93). Θυμοῦμαι μιὰν ἀγγλικὴν ὄπερα 5 διαφορετικῶν συνθετῶν, διασκευὴ διασκευῆς τῆς σαιξπηρικῆς *Τρικυμίας*, γραμμένης τὸ 1677, Βιβάλντι πρὶν ἀπὸ Βιβάλντι γραμμένος πρὶν ἀπὸ τὸν Πέρσελ! Τὴν ἔπαιζε σὲ δύο βραδιές ἀξιοπρεπέστατος ἀγγλικὸς θίασος πού σὲ ἄλλες δύο βραδιές παρουσίασε τὴν ὄπερα *Διδῶ καὶ Αἰνείας*. Ἡ «πρωτοπορειαικότητα» (17ος αἰώνας!) ἀλλὰ καὶ ἡ μεγαλοφυῆς ὁμοιογένεια Πακτωλοῦ

μουσικῶν συλλήψεων συνθετῶν ἀγνώστων στὸ σημερινὸ εὐρὺ κοινὸ μὰ ἔκαμαν νὰ μείνω καὶ τρίτο βράδυ στὴν Πάτρα γιὰ νὰ ξανακούσω αὐτὴν τὴν *Τρικυμία*. Ἀργότερα στὸ *Μουσικὸ Ἀναλόγιο* τοῦ Μεγάρου, πρῶτος γνώρισε στὸ ἑλληνικὸ κοινό, τὴν ζωντανὴ μουσικὴ συνοδεία (πιάνο), ταινιῶν τοῦ βωβοῦ, φέρνοντας ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, τὸν τελευταῖο ἐπιζῶντα ἀπὸ τοὺς πιανίστες τοῦ εἴδους. Ξέροντας ἀρκετὰ καλὰ τὸν «κλασσικό», ἄς ποῦμε, Θᾶνο Μικρούτσικο, καὶ ὅταν ἀπὸ παρτιτούρα ἔγραψα σημειώσεις προγράμματος, γιὰ τὴν ἀ' ἐκτέλεση κάποιου ἔργου του, μοῦ εἶχε πῆ χαμογελώντας: Δὲν περίμενα πὼς θὰ μοῦ ξεσκέπαζες κάποια μυστικά μου.

Ἴσως ποτὲ δὲ μάθουμε τὸ πρόγραμμα δεκαετιῶν νοικοκυρέματος τῆς Ἐντεχνῆς Ἑλληνικῆς Μουσικῆς πού σιωπηλὰ ἐγκαινίασε στὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ πρῶτα ὡς ὑφυπουργὸς καὶ ὕστερα ὡς ὑπουργὸς. Τοῦ τὸ ξήλωσε σαδιστικότερα διάδοχός του, Βεεμῶθ λαϊκισμού καὶ σκοταδισμού, πρωταθλητῆς τῆς...πορδόλυσσας μὲ εὐαισθησίες κροκοδείλου. Ἀλλὰ καὶ ὁ Θᾶνος δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἀγιάσει... Τὸν ξεμπρόστιασεν εὐγενικότατα σὲ συνέντευξή του στὸ Βασίλη Ἀγγελικόπουλο.

Τώρα πού ἡ Ἐντεχνὴ Ἑλληνικὴ Μουσικὴ διώκεται ἀπροσχημάτιστα πὼς θὰ ξανακούσαμε καὶ τὴν ἀπὸ νῆτης μέχρι ὑπάτης ὑπερευαίσθητη, ἀσυνήθιστα λεπτολογημένη δική σου, Θᾶνο μου, ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ μόνο τὸ *Slow Motion* (ἀγγλ. *Ἀργὴ Κίνηση* ·1990) γιὰ ἔγχορδα, εἶναι γιὰ τὴ μουσικὴ μας διαμάντι τόσων καρατιῶν ὅσο καὶ τὸ *Adagio*, ἔργο 11α (1936) γιὰ ἔγχορδα τοῦ Σάμιουελ Μπάρμπερ [Samuel Barber, 1910-81]; Ἄπειρα σοῦ ἔγραψαν οἱ μυριάδες συνεργάτες καὶ θαυμαστὲς σου. Δὲ τοὺς μιμοῦμαι. Μοῦ λείπεις κιόλας τόσο, ὥστε ἐδῶ προσπάθησα ἐναγώνια νὰ περισώσω ἀπὸ τὴ λησμονιά, κάποια ἀπὸ τὰ τόσα πολύτιμα μοῦ ἔδωσες.

* * *

ΤΟ 2020 ΜΠΗΚΕ ΜΕ ΕΙΔΗΣΑΡΑ: ἡ κυβέρνησις Μητσοτάκη μετὰ βμηνο σχεδὸν ἀφότου ἀνέλαβε τὴν ἐξουσία, θυμήθηκε καὶ τὴ μουσικὴ, εὐγλώττως ὑπαινισσομένη ὅτι τὴ λογαριάζει ὅσο καὶ ὅλες λίγο-πολὺ οἱ μετὰ τὸ 1974 κυβερνήσεις. Τὴ Δευτέρα, 30 Δεκ. 2019, τὸ Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ (...), ἀνακοίνωσε τὴ νέα σύνθεσις τοῦ 11μελοῦς Δ.Σ. Μεγάρου Μουσικῆς Ἀθηνῶν (ΜΜΑ), ὑπενθυμίζοντας ὅτι 6 μέλη ὀρίζονται ἀπὸ τὸ ὑπ. Πολιτισμοῦ, 2 ἀπὸ τὸ ὑπ. Οἰκονομικῶν καὶ 3

υποδεικνύονται από τὸ Σύλλογο «Οἱ Φίλοι τῆς Μουσικῆς», ἐπίσημως τοῦλάχιστον μόνον ἐναπομένοντα δεσμὸ μετὰ τὴ λαμπράκειο προῖστορία καὶ θεμελίωση τοῦ θεσμοῦ. «Δημοσιογραφικὲς πληροφορίες», ἀκουόμενες ἐδῶ καὶ μῆνες, φέρουν ὡς νέο καλλιτεχνιὸ διευθυντὴ τοῦ ΜΜΑ τὸν πιανίστα **Γιάννη Βακαρέλη** καὶ ὡς ἐκλεχθησόμενον πρόεδρο τοῦ Δ.Σ. τὸ νομομαθὴ καὶ δικηγόρο **Νίκο Πιμπλή** «πρώην νομικὸ σύμβουλο τοῦ ΟΜΜΑ». Τὰ μέλη, πού ἀναφέρονται στὴν ἀνακοίνωση τοῦ ΥΠΠΟ κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν ἐπωνύμου, εἶναι:

Ὅριζόμενα ἀπὸ τὸ ὑπ. Πολιτισμοῦ:

- 1) **Μανιάς, Σπήλιος**, ἐπιχειρηματίας, ἀριστίνδην μέλος τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν καὶ ἀντιπρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐνώσεως Ἀλουμινίου.
- 2) **Μπουσουλέγκα, Χριστίνα**, νομικός, τέως ἀντιπρόεδρος τῆς Ἐνιαίας Ἀνεξάρτητης Ἀρχῆς Δημοσίων Συμβάσεων.
- 3) **Παπαθανασίου, Φώτης**, γενικὸς διευθυντὴς τοῦ Ἰδρύματος Εἰκαστικῶν Τεχνῶν καὶ Μουσικῆς Β. & Μ. Θεοχαράκη.
- 4) **Παπακωνσταντίνου, Χριστίνα**, νομικός, μέλος τοῦ ΔΣ τῆς Ἐπιτροπῆς Κεφαλαιαγορᾶς, πρώην Γενικὴ Γραμματεὺς Δημοσιονομικῆς Πολιτικῆς στὸ Γενικὸ Λογιστήριον τοῦ Κράτους, Γενικὴ Γραμματεὺς ὑπ. Οικονομικῶν.

5) **Πιμπλή, Νίκος**, νομικός, πρώην νομικὸς σύμβουλος τοῦ ΟΜΜΑ.

6) **Τραυλοῦ, Μαρίτσα**, εἰκαστικός

Ὅριζόμενα ἀπὸ τὸ ὑπ. Οἰκονομικῶν:

- 7) **Δονάτος Γεώργιος**, οἰκονομολόγος, πρώην ἀναπληρωτῆς Πρόεδρος τοῦ Τμήματος Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν καὶ πρώην Κοσμητῶρ σχολῆς Νομικῶν, Οἰκονομικῶν & Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ΕΚΠΑ.
- 8) **Καραϊνδρῶν, Θάλεια**, ἀρχιτέκτονας, μηχανικός ΕΜΠ.

Παραμένον στὸ ΔΣ τὰ τρία μέλη πού ἔχουν ὑποδειχθεῖ ἀπὸ τὸ Σύλλογο «Οἱ Φίλοι τῆς Μουσικῆς»:

9) **Αἰλιανός, Κωνσταντίνος**,

10) **Δημαρᾶς, Παναγιώτης**.

11) **Μαρίνος, Ἰωάννης**.

Πλὴν τοῦ (ἐκτὸς ἀριθμῆσεως) καλλιτεχνικοῦ διευθυντοῦ κ. Βακαρέλη, ἀπὸ τοὺς δώδεκα, σχέση μετὰ τὴ μουσικὴ, ἔστω μὴ ἀναφερομένη στὴν ἀνακοίνωση, γνωρίζουμε ἐκ μακροχρονίου πείρας ὅτι ἔχουν μόνον οἱ

Ὑπ' ἀρ. 3, 9, 10 καὶ 11, δηλαδὴ τὸ ἕν τρίτον τοῦ συνόλου. Αὐτονόητα στὴ νέα διοίκηση τοῦ ΟΜΜΑ, εὐχόμαστε ὀλόψυχα ἐπιτυχίες καὶ θριάμβους, ὅπου πιστοὶ στὶς ἀρχὲς μας μιᾶς βθετίας, θὰ μᾶς εὔρει προθυμότετους συμπαραστάτες. Εὐτυχισμένο (πὺ λέει ὁ λόγος...) τὸ 2020 σὲ ὅλες καὶ ὅλους!

Λέξεις: 1984.

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ